

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

26η Φεβρουαρίου 2012
Κυριακή τῆς Τυροφάγου
(Ματθ. ζ´ 14-21)

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, στὸ κατώφλι τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς ἀνοίγει τὶς νοητὲς πύλες τῆς μετανοίας.

Γι'αὐτὸ καὶ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα εἶναι ἓνα ἐγερτήριο σάλπισμα ποὺ μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια ἔμπρακτη καὶ ἀληθινή.

Εἶναι πλέον καιρὸς μετανοίας, μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· καιρὸς νὰ σηκωθοῦμε ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἀμέλειας. Διότι ἡ ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας εἶναι πλησιέστερη σὲ ἐμᾶς παρὰ τότε, τὸν πρῶτο καιρὸ ποὺ γνωρίσαμε τὴν πίστη. Ἐὰν λοιπὸν τότε δείξαμε ζῆλο, πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ δείξουμε τώρα.

Διότι ἡ ζωὴ μας αὐτὴ, ποὺ μοιάζει μὲ σκοτεινὴ νύχτα, προχώρησε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς μελλούσης ζωῆς πλησιάζει. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ Κύριος δὲν ἔλθει σύντομα μὲ τὴν Δευτέρα Παρουσία του, ἔρχεται ὅμως γιὰ τὸν καθένα μας μὲ τὸν θάνατό μας, ὁ ὁποῖος ὅλο καὶ πλησιάζει. «Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους». Ἄς ἀποθέσουμε λοιπὸν σὰν ἄλλα ἀκάθαρτα ἐνδύματα τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας ποὺ γίνονται στὸ σκοτάδι. Ὅπως συμπεριφέρεται κανεὶς τὴν ἡμέρα, ποὺ τὰ βλέμματα πολλῶν τὸν παρακολουθοῦν, ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἂς συμπεριφεροῦμε μὲ εὐπρέπεια· ὄχι μὲ ἄσεμνα φαγοπότια καὶ μέθες οὔτε μὲ πράξεις αἰσχροτήτος καὶ ἀσέλγειας οὔτε μὲ φιλονεικίες καὶ ζηλοτυπίες.

Τὸ πρῶτο βῆμα λοιπὸν τῆς μετανοίας, στὸ ὁποῖο μᾶς καλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι νὰ πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας. Καὶ μὴ νομίσουμε ὅτι ἡ προτροπὴ του ἀνεφέρεται μόνο σὲ ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀναφέρεται σὲ ὅλους μας. Διότι ἔργα τοῦ σκότους δὲν εἶναι μόνον τὰ βαριὰ ἀμαρτήματα καὶ οἱ ἐξωτερικὲς πράξεις. Εἶναι ἀκόμη καὶ οἱ ἐσωτερικὲς καταστάσεις τῆς ψυχῆς. Εἶναι καὶ οἱ ἀμαρτωλὲς σκέψεις καὶ διαθέσεις. Εἶναι ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἔλξη πρὸς τὴν ἀμαρτία. Πόσες φορὲς συλλαμβάνουμε κι ἐμεῖς τὸν ἑαυτό μας νὰ σκέπτεται, νὰ ἐπιθυμεῖ ἢ νὰ ἐνεργεῖ ἀντίθετα ἀπὸ τὸ θεῖο θέλημα; Ἐχομε λοιπὸν ὅλοι μας ἀνάγκη μετανοίας, μετανοίας ἔμπρακτης καὶ ἀληθινῆς.

Καὶ μετάνοια ἔμπρακτη θὰ πεῖ νὰ μισήσουμε τὰ ἀμαρτήματά μας καὶ νὰ τὰ ρίξουμε στὴ ἀπέραντη θάλασσα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Νὰ πετάξουμε ἀπὸ ἐπάνω μας κάθε βάρος ποὺ μᾶς κρατᾷ προσηλωμένους στὴ γῆ καὶ μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἀνέλθουμε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Καὶ νὰ προσέλθουμε στὸ μυστήριο τῆς ἱεραῆς Ἐξομολογήσεως μὲ συντριβὴ καὶ ἀποφάσεις. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη κίνηση τῆς μετανοίας. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνον αὐτὴ. Θὰ πρέπει νὰ ὀλοκληρώσουμε τὴν μετάνοιά μας καὶ μὲ κάτι ἄλλο, ὅπως μᾶς λέει στὴ συνέχεια τὸ ἀποστολικό μας ἀνάγνωσμα:

«Ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός». Νὰ ντυθοῦμε σὰν ἄλλα ὅπλα τὰ φωτεινὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. Οὐσιαστικὰ δηλαδὴ νὰ φορέσουμε σὰν ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μας τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας, ὥστε ὅλη μας ἡ ζωὴ νὰ μοιάζει τέλεια σ' Αὐτόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ συμπεριφορὰ σας ἀπέναντι στοὺς ἄλλους χριστιανούς μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρέπει νὰ εἶναι συνετὴ. Διότι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ Χριστιανοὶ ἀδύνατοι στὴν πίστη. Σ' αὐτοὺς λοιπὸν θὰ πρέπει νὰ δείχνετε εἰδικὴ συμπεριφορὰ. «Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῆ πίστει προσλαμβάνεσθε». Σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀσθενικὸς στὴν πίστη του, καὶ πιστεύει πὼς ἡ σωτηρία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάκριση τῶν φαγητῶν καὶ ἡμερῶν, νὰ τὸν δέχεσθε μὲ καλωσύνη, χωρὶς νὰ ἐπικρίνετε τὶς ιδέες του. Ἄλλος πιστεύει ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται νὰ φάει ἀπ' ὅλα τὰ φαγητά. Ὁ ἀσθενὴς ὅμως στὴν πίστη τρώει λαχανικὰ καὶ ἀποφεύγει ἄλλα φαγητὰ ἀπὸ φόβο μήπως μολυνθεῖ ἀπὸ αὐτά.

«Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω», ἐκεῖνος ποὺ τρώει ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ ἄς μὴν περιφρονεῖ τὸν στενοκέφαλο ἐκεῖνο ποὺ δὲν τρώει ἀπ' ὅλα. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν τρώει ἀπ' ὅλα, ἄς μὴ κατακρίνει ἐκεῖνον ποὺ τρώει. Διότι κι ἐκεῖνον ποὺ τρώει ἀπ' ὅλα ὁ Θεὸς τὸν προσέλαβε στὴν Ἐκκλησία του. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἐσένα ἀφεντικὸ του ἀλλὰ τὸν Θεὸ ἔχει Κύριό του. Γιὰ τὸν Κύριό του λοιπὸν στέκεται ἢ πέφτει πνευματικῶς. «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην», ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ κατακρίνεις ξένο δοῦλο; Μάθε λοιπὸν ὅτι αὐτὸς θὰ σταθεῖ στερεὸς στὴν πίστη. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς νὰ τὸν ἀνορθώσει καὶ νὰ τὸν στερεώσει.

Βέβαια τὸ δεύτερο αὐτὸ μέρος τοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος περιέχει πολλὰ σημαντικὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρονται στὸ θέμα τῆς διακρίσεως καὶ τῆς νηστείας. Ἐμεῖς ὅμως ἄς σταθοῦμε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ συγκεφαλαιώνει τὸ μεγάλο θέμα τῆς μετανοίας. Τί μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Ὅτι τὸ ἔργο τῆς μετανοίας εἶναι διπλό. Δὲν εἶναι μόνο ἄρνησι τοῦ κακοῦ ἀλλὰ καὶ ἀποδοχὴ τοῦ καλοῦ. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ βάρη τῆς ἀμαρτίας. Γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ ἡ μετάνοιά μας, θὰ πρέπει νὰ κάνουμε κι ἓνα δεύτερο βῆμα, νὰ ντυθοῦμε τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.

Ποιὰ εἶναι ὅμως αὐτὰ τὰ ὅπλα τοῦ φωτός; Εἶναι οἱ ἀρετές· τὰ ἀγαθὰ ἔργα· τὰ ἔργα τῆς

ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας πρὸς τὸν συνάνθρωπο, ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν ἀρετῶν, ἡ δυνατὴ καὶ βιωματικὴ προσευχή, ἡ τακτικὴ μελέτη τοῦ θείου λόγου, ἡ συνειδητὴ μυστηριακὴ ζωὴ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὄπλα φωτεινὰ ἐναντίον τοῦ σατανᾶ καὶ τῆς ἁμαρτίας. Μόνον αὐτὰ πλέον θὰ πρέπει νὰ στολίζουν τὴν ψυχὴ μας.

Νὰ ἀποστραφοῦμε λοιπὸν τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ ἀγαπήσουμε μὲ ὅλη μας τὴν δύναμη τὴν ἀρετὴ. Δηλαδή σὲ τελικὴ ἀνάλυσι νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστὸ καὶ τὸ θέλημά του. Χωρὶς καὶ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα πραγματικὴ μετάνοια δὲν ὑπάρχει. Διότι ἡ μετάνοια δὲν εἶναι μιὰ νωχελικὴ διάθεση πρὸς τὸ καλὸ χωρὶς κοπιώδη ἀγῶνα. Εἶναι δρόμος ζωῆς. Γι' αὐτὸ χρειάζεται διαρκὴς ἀγώνας μέχρι τελευταίας μας ἀναπνοῆς, ὥστε μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ νὰ κερδίσουμε τὴν αἰωνιότητα. Ἀμήν.

π. Χ.Μ

[dkpdf-button]